

Ако би ние били на Стара-планина, то тия турци би останали живи.

Хванахме яка позиция при рѣка Тича; но силитѣ ни бѣха оставили. Сънъ, гладъ, уморѣ и безпокойствие! Когато вече мислѣхме да седнемъ и да си починемъ, то ни настигна единъ турчинъ и попита ни отде идеме и кжде отивае. Азъ заповѣдахъ на момчетата да го хванатъ и да го вежатъ.

— Накжде ме карате? — попита турчинътъ.

— При бинбашията, — отговорихъ азъ.

Безъ да ни познае, че ние сме българи, турчинътъ рече:

— Пустнете ме, защото е грѣхота да ме карате вързанъ. Не знаете ли вие, че мжката е дадена отъ Бога за гяуритѣ? Грѣхота е да мжките османлиитѣ.

Когато чухъ отъ турчина тия думи, то рекохъ на момчетата да го обесятъ, за да му докажа, че мжката не е дадена отъ Бога само за гяуритѣ.

— Трѣба да отдѣлиме малко мжки и на османлиитѣ, — рекохъ азъ на турчина, — защото на българитѣ е вече тежко да ги носятъ.

После това отидохме на Стара планина, запрѣхме се при с. Котелъ и починахме си. На това мѣсто азъ оставихъ Цонка Кънъова съ осемъ момчета и заповѣдахъ му да се не отдалечава отъ това мѣсто. Причината бѣше тая. Азъ се бѣхъ известилъ, че изъ Варна и Тулча нѣколко разпалени момчета помислили, че е настанало вече времето, и приготвяли се за бунтъ. Тия момчета ходили по Сливенъ, по Котелъ, по Жеравна и пр., и проповѣдали на народа революционни идеи. Приятелитѣ ме посъветуваха да ги повикамъ при себе си, за-